

Een Weerzien.

EEN WEERZIEN (UIT HET LEVEN VAN MARIE BARNHOLT).
DOOR P. VALKHOFF. † † † †

— Dag Willem.

— Adieu, tot straks.

De voordeur ging even open, en vóór Marie lag de straat, verlaten-stil in avondrust, overplekt met maanlicht, gespreid als veld van sneeuw; in 't glazen kastje wapperde flauw-gelig in de helderheid rondom een lantaarnvlammetje; tegen 't donkerblauw der huizen en 't doorlichte blauw van de lucht was takgewriemel als grillig-geweven netten. . . . Prikkelend scherp woei ijzige kilte haar tegen, en snel trok ze de deur toe. In de ijle stilte buiten verklonken de schreden van Willem op 't trottoir. . . .

Geruischloos bijna, de teenen drukkend in den wolligen looper, haar stappen verlichtend opdat de trap niet zou kraken — want haar jongetje sliep — ging zij naar boven. Op 't portaal zweefde uit zijn slaapkamer een zacht-teeder schijnsel, en hel-verlicht, de deur wijd-open, stond de eetkamer; op de tafel was wit van tafellinnen en schalen, geschitter van zilver en glazen. Ze riep de meid om af te nemen, en hielp zelf wat mee, traag, als deden haar handen werktuiglijk, en zonder te spreken, starend voor zich uit. Toen alles weggeruimd was, draaide zij de lamp neer, en ineens lag de kamer weemoediger na 't brutale geschijn van zoeven.

Ze liet zich neervallen in een stoel, en steunde moe achterover 't zware hoofd, in groot verlangen naar rust en kalmeerend denken. In druk bewegen gingen allerlei gedachten op en neer, in ordelooze roezing, door haar hersens. Maar ze wilde alleen zien, duidelijk zien, dat ééne van vanmiddag, en 't lukte haar, door strak weg te dringen al 't andere.

In een wazige volte zag ze de winkelstraat met vóór-St. Nicolaas-drukke: geschuifel aan beide zijden van lachend-babbelende, groetend-wijkende menschen, in 't halflicht van een wintermiddag; kleurig-gevulde, schitterende winkelkasten; hier en daar een winkel verlicht, als een hel-witte plek tusschen andere, nog in den wegwijnenden dagschijn. . . .

Ze zag aan den overkant van de straat een heer, die zich naar haar toeboog en haar groette met even-oplichten van zijn hoed. Dadelijk had ze hem herkend: Henri Heerlen, een vriend van vóór haar huwelijk. . . . Ze was met haar vriendin doorgewandeld, en weinig had ze begrepen van die haar woorden, er niet naar luisterend, alleen er van hoorend den klank. Gedurig had ze onrustig gekeken om zich heen, of ze hem nog zou weerzien, allerlei boodschapjes bedenkend om haar zijn op straat te rekken. Maar ze had hem niet teruggezien. Thuis had zij haar man gevonden, die op haar wachtte, vroeg terug van societeit. Ze had hem zenuwachtig-gejaagd de cadeautjes laten zien, die ze voor Louis gekocht had, dien middag. Willem vertelde haar, tevreden-lachend, dat hij een groot pakhuis besteld had. Als Louis over een week, met Sint-Nicolaas, nog niet beter was, zou hij alles den avond te voren bij zijn bedje zetten. 't Gezicht van 't ventje, dat zou geld waard zijn, als-ie al 't moois daar opeens zag staan bij zijn ontwaken! Gelukkig in 't zich voorstellen van de blijdschap van het jongetje, zette hij zich aan tafel, hoog en zwaar, tegenover de tengere gestalte van Marie. Ze spraken over de ziekte van Louis, een zware verkoudheid, die wel gauw voorbij zou zijn. Marie was stil geworden na 't gewild-vroolijk doen bij haar binnenkomen, een kloppend gevoel was in haar hoofd, en de woorden van Willem sneden hinderend in haar denken. Een behoefte aan alleen-zijn verlangde in haar, en de maaltijd scheen haar van uren lengte. Plotseling bedacht ze met blijdschap, dat 't Dinsdag was: de dag, waarop Willem vroeg naar 't kantoor moest, niet lang meer bleef na 't eten om zijn sigaar te rooken. . . . Toch toefde hij nog een poosje, het speelgoed bekijkend, dat ze meegebracht had, kinderlijk lachend om 't wijsgeerig kopgeknik van een ezeltje, de leuke grimassen van een harlekijn, 't schelle mè-geroep van een geitje. . . . Marie zag naar hem, ongeduldig, nu hij talmde met heen te gaan. . . . Nog even ging hij naar de kamer, waar Louis sliep, om 't slapende jongetje een zoen te geven, en maakte zich toen klaar naar kantoor te gaan. . . . Marie liet